

200706045/1.

Datum uitspraak: 2 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 07/3411 en 07/3417 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 13 juli 2007 in
de gedingen tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 februari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om wijziging van de beperking van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 11 januari 2007 heeft de Minister van Justitie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 juli 2007, verzonden op 1 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 4 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

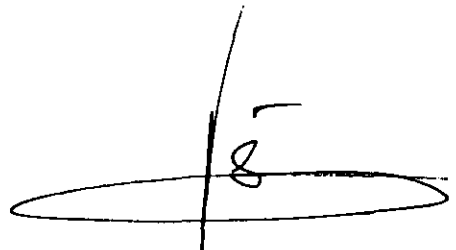
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 oktober 2007

309-563.

Verzonden: 2 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nrs. : AWB 07/3411
AWB 07/3417

Inzake : , eiser,
gemachtigde mr. P. Bouman, advocaat te Helmond,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage,
verweerder.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij besluit van 1 februari 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het wijzigen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf bij partner in de beperking 'arbeid in loondienst' afgewezen. Het tegen dit besluit ingediende bezwaarschrift is bij besluit van 11 januari 2007 ongegrond verklaard.

Voorts heeft verweerder bij besluit van 21 februari 2006 de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf bij partner ingetrokken. Het tegen dat besluit ingediende bezwaarschrift is eveneens bij besluit van 11 januari 2007 ongegrond verklaard.

Tegen de besluiten van 11 januari 2007 heeft eiser op 22 januari 2007 beroepen ingesteld. Deze beroepen zijn geregistreerd onder de procedurenummers AWB 07/3411 en AWB 07/3417.

Voorts heeft eiser op 22 januari 2007 de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht bij wege van voorlopige voorziening uitzetting te verbieden tot op het beroep (AWB 07/3417) is beslist.

Bij schrijven van 5 februari 2007 heeft eiser de gronden van de beroepen ingediend.

Procedurenummers: AWB 07/3411 en AWB 07/3417

2

Verweerder heeft de op de zaken betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

De openbare behandeling van de beroepen heeft gevoegd plaatsgevonden op 8 juni 2007. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. R.J.M.F.P. Wouters. Als tolk is ter zitting verschenen de heer A. Koudan.

Voormeld verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening (met procedurenummer AWB 07/3419) is op 8 juni 2007 eveneens op een zitting behandeld.

II. OVERWEGINGEN

Eiser, geboren op 21 december 1979 en van Marokkaanse nationaliteit, is op 30 juni 2004 Nederland binnengekomen en heeft op 15 juli 2004 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf bij partner'. Bij besluit van 13 oktober 2004 is deze aanvraag ingewilligd en is eiser met ingang van 15 juli 2004 in het bezit gesteld van de gevraagde verblijfsvergunning. De verblijfsvergunning was geldig tot 15 juli 2005.

Bij schrijven van 8 juni 2005 heeft eiser verzocht om de verlenging van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid in loondienst'. Verweerder heeft eiser bij brief van 25 augustus 2005 medegedeeld dat hij in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning onder de beperking 'verblijf bij partner' en op 8 juni 2005 een verlenging van een verblijfsvergunning onder de beperking 'arbeid in loondienst' heeft aangevraagd. Nu eiser niet meer aan de voorwaarden voldoet van de aan hem verleende vergunning heeft verweerder eiser geadviseerd een aanvraag om wijziging van de beperking in te dienen.

Op 5 oktober 2005 heeft eiser vervolgens een aanvraag tot het wijzigen van de beperking van bovengenoemde verblijfsvergunning in de beperking 'arbeid in loondienst' ingediend. Deze aanvraag is afgewezen bij besluit van 1 februari 2006. Tegen dit besluit heeft eiser op 13 februari 2006 bezwaar gemaakt. Het bezwaar is bij besluit van 11 januari 2007 ongegrond verklaard. Tegen dat besluit heeft eiser beroep ingesteld (AWB 07/3411).

Verweerder heeft op 1 februari 2006 het voornemen tot intrekking van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf bij partner' met terugwerkende kracht tot 15 april 2005 uitgebracht. Bij besluit van 21 februari 2006 heeft verweerder de verblijfsvergunning overeenkomstig het voornemen ingetrokken. Bij schrijven van 7 maart 2006 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Het bezwaar is bij besluit van 11 januari 2007 ongegrond verklaard. Tegen dat besluit heeft eiser eveneens beroep ingesteld (AWB 07/3417).

Procedurennummers: AWB 07/3411 en AWB 07/3417

3

Beoordeling van het beroep AWB 07/3417

In de gronden van het beroep en ter zitting heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat hij al drie jaar verblijf heeft in Nederland, nagenoeg zijn hele familie in Nederland woont, hij de Marokkaanse samenleving ontgroeid is en mede gezien de armoede in Marokko gevaar voor onder meer gebrekkige ontwikkeling van eiser ontstaat. Deze omstandigheden hadden voor verweerder aanleiding hadden moeten geven om intrekking van de verblijfsvergunning achterwege te laten, aldus eiser. Tenslotte heeft eiser aangevoerd dat terugkeer naar Marokko schending oplevert met het bepaalde in artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De rechtbank overweegt dat in deze procedure dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit, waarin verweerder het bezwaar tegen de intrekking van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf bij partner ongegrond heeft verklaard, toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

De rechtbank overweegt als volgt.

Op grond van artikel 19 van de Vw 2000 in samenhang met artikel 18, eerste lid, onder f, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden ingetrokken indien niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend of een voorschrift dat aan de vergunning is verbonden.

Ingevolge het bepaalde in onderdeel B1/4.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) wordt de vergunning ingetrokken, indien niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend of een voorschrift dat aan de vergunning is verbonden, tenzij bij het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) of in de toepasselijke materiehoofdstukken van de Vc 2000 anders is bepaald.

De rechtbank stelt allereerst vast dat onbestreden is dat de voormalige partner van eiser, mevrouw [naam] bij brief van 15 april 2005 aan verweerder heeft medegedeeld dat zij en eiser uit elkaar zijn gegaan en bezig zijn met de echtscheiding. Eveneens is niet in geschil dat eiser vanaf 15 april 2005 niet meer voldeed aan de beperking waaronder de verblijfsvergunning destijds aan hem was verleend.

Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat voor verweerder de bevoegdheid is ontstaan om de verblijfsvergunning met terugwerkende kracht in te trekken.

Ten aanzien van eisers beroep op artikel 4:84 van de Awb heeft eiser aangevoerd dat hij in de Nederlandse samenleving is geïntegreerd en zijn familie in Nederland woonachtig is. De rechtbank overweegt dat niet valt in te zien dat eiser die is geboren op 21 december 1979 en eerst sedert 30 juni 2004 in Nederland verblijft, zodanig in de Nederlandse samenleving is geïntegreerd en de Marokkaanse samenleving is ontgroeid dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in redelijkheid niet van hem kan worden verlangd. Vervolgens overweegt de rechtbank

dat de omstandigheid dat eisers familie in Nederland woonachtig is, evenmin zodanig bijzonder is te achten dat van hem niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar Marokko. Verweerder heeft naar dezerzijds oordeel dan ook geen toepassing hoeven te geven aan zijn in artikel 4:84 van de Awb omschreven bevoegdheid.

Met betrekking tot de gestelde schending van artikel 8 van het EVRM overweegt de rechtbank dat uit een schrijven van de voormalige partner van eiser van 15 april 2005 blijkt dat er geen sprake meer is van familie- of gezinsleven tussen eiser en zijn voormalige partner nu de huwelijksrelatie is verbroken. Nu eiser niet heeft onderbouwd waarom hij ondanks de verbreking van het huwelijk toch aanspraak zou moeten maken op de bescherming als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, heeft verweerder op goede gronden het standpunt ingenomen dat schending van dit artikel in deze procedure niet aan de orde is.

Op grond van het vorenstaande zal de rechtbank het beroep, geregistreerd onder procedurenummer AWB 07/3417, ongegrond verklaren.

Beoordeling van het beroep AWB 07/3411

In de gronden van het beroep en ter zitting heeft eiser betwist dat verweerder de beperking 'wedertoelating' niet heeft hoeven aanmerken als de beperking 'voortgezet verblijf'. Eiser heeft aangegeven dat hij per abuis het verkeerde hokje heeft aangekruist op het aanvraagformulier. Eiser heeft verder opgemerkt dat verweerder hem een verblijfsvergunning voortgezet verblijf ex artikel 3.52, derde lid, van het Vb 2000 kan verlenen ook al heeft de relatie geen drie jaren standgehouden. Verweerder heeft verder, aldus eiser, ten onrechte eisers aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid in loondienst' afgewezen. Eiser heeft zich beroepen op een uitspraak in Migrantenvet 2001/24 waarin wordt ingegaan op de relatie tussen relatief laaggeschoolde arbeid en de beschikbaarheid van het prioriteit genietend aanbod. Tenslotte heeft eiser bijzondere omstandigheden aangevoerd die tot vergunningverlening hadden moeten leiden en is, aldus eiser, het terugsturen van eiser naar Marokko in strijd met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM.

In deze procedure dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

De rechtbank dient vooreerst de vraag te beantwoorden of verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid in loondienst'.

In het bestreden besluit en bij verweerschrift heeft verweerder het standpunt ingenomen dat eiser enkel een aanvraag tot wijziging van de beperking van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor 'verblijf bij partner' in de beperking 'arbeid in loondienst' heeft ingediend en eiser geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf', zodat aan toetsing van laatstgenoemde beperking niet wordt toegekomen.

Procedurenummers: AWB 07/3411 en AWB 07/3417

5

Eiser heeft in dit verband aangevoerd dat verweerder de ingediende aanvraag ten onrechte heeft aangemerkt als een aanvraag om wedertoelating en niet als een aanvraag tot voortgezet verblijf. Hoewel zijdens eiser wordt erkend dat het verkeerde hokje op het aanvraagformulier is aangekruist, had verweerder eisers aanvraag dienen te lezen als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning met als doel voortgezet verblijf te verkrijgen.

De rechtbank overweegt hiertoe dat eiser op het aanvraagformulier van 5 oktober 2005 onder paragraaf 6 "doel van het verblijf" enkel het hokje "om te werken in loondienst" heeft ingevuld. Niet is gebleken dat eiser het eveneens op dat aanvraagformulier vermelde hokje "wedertoelating" dan wel het hokje "voortgezet verblijf" heeft aangekruist. Voorts heeft eiser op voormeld aanvraagformulier onder paragraaf B "Verblijfsvergunning om te werken in loondienst" het hokje "als werknemer" aangekruist en is zowel paragraaf I "verblijfsvergunning voor wedertoelating" als paragraaf M "verblijfsvergunning voortgezet verblijf" niet ingevuld.

Op grond van het voorgaande heeft verweerder zich naar dezerzijds oordeel terecht op het standpunt gesteld dat het aanvraagformulier, dat voor verweerder bij de toetsing aan de voorwaarden van een aangevraagde vergunning als uitgangspunt dient, geen aanknopingspunten biedt op grond waarvan verweerder tot de conclusie had dienen te komen dat eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' had ingediend. Verweerder heeft de aanvraag van eiser dan ook op goede gronden niet aangemerkt als een aanvraag tot verkrijging van een verblijfsvergunning op grond van de beperking 'voortgezet verblijf', maar als een aanvraag om het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid in loondienst'. De rechtbank is, gelet op het voorgaande, van oordeel dat verweerder het beroep van eiser op het bepaalde in artikel 3.52 van het Vb 2000 buiten beschouwing heeft kunnen laten.

Vervolgens overweegt de rechtbank als volgt.

Eiser beoogt verblijf voor het verrichten van arbeid in loondienst als hulparbeider bij
Onbestreden is dat eiser sinds 11 april 2005
aldaar werkzaam is op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.

Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen, indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.

Ingevolge artikel 3.31 van het Vb 2000 wordt de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, met inachtneming van het tweede lid en de artikelen 3.33 en 3.99 tot en met 3.104 van het Vb 2000, onder een beperking verband houdend met het verrichten van arbeid in loondienst verleend aan de vreemdeling die in Nederland arbeid in loondienst verricht of gaat verrichten en waarvoor na toetsing aan prioriteitsgenietend aanbod op de Nederlandse arbeidsmarkt een tewerkstellingsvergunning als bedoeld in artikel 1, onder e, van de Wet arbeid vreemdelingen is afgegeven.

Op grond van het beleid in onderdeel B2/9.3 van de Vc 2000 wordt een aanvraag om voorgezet verblijf met als doel 'het verrichten van arbeid in loondienst' na beëindiging van een relatie getoetst aan het beleid zoals genoemd in onderdeel B5 van de Vc 2000. Voor vreemdelingen die op grond van hun eerdere verblijfsrecht vrij tot de Nederlandse arbeidsmarkt zijn toegelaten is echter een tewerkstellingsvergunning niet vereist. Er dient wel getoetst te worden of met het verrichten van de arbeid een wezenlijk Nederlands arbeidsbelang wordt gediend. Deze toets wordt uitgevoerd door de Algemene Directie voor de Arbeidsvoorzieningsorganisatie. De aanvraag van een vreemdeling dient derhalve ter advisering te worden voorgelegd aan deze organisatie, indien de werkzaamheden niet vallen onder het algemene arbeidsmarktadvies dat deze organisatie halfjaarlijks uitbrengt.

Verweerder heeft het standpunt ingenomen dat met de arbeid die eiser verricht geen wezenlijk Nederlands arbeidsmarktbelang is gediend. Verweerder heeft daarbij gewezen op het algemeen arbeidsmarktadvies van het CWI van 10 oktober 2005 waaruit kan worden afgeleid dat in het algemeen geldt dat in alle sectoren van de arbeidsmarkt prioriteitsgenietende arbeid beschikbaar is. Dit geldt in het bijzonder voor ongeschoolde werkzaamheden waarvoor geen specifieke (voor)opleiding is vereist en waarbij door middel van een interne werkinstructie van de werkgever de benodigde vaardigheden kunnen worden aangeleerd. Uit het meest recente algemeen arbeidsmarktadvies van het CWI, gedateerd op 21 juli 2006, blijkt dat de situatie op de arbeidsmarkt wat betreft de werkzaamheden van eiser nog steeds hetzelfde is.

Voor zover eiser heeft gewezen op een uitspraak van de rechtbank, zittingsplaats Haarlem, van 15 december 2005, AWB 00/6528 (als productie I bij het verweerschrift opgenomen), is de rechtbank van oordeel dat verweerder hier niet de waarde aan heeft hoeven hechten die eiser eraan toekent. In de aangehaalde uitspraak is de stelling van verweerder, dat er voldoende prioriteitsgenietend aanbod beschikbaar was, door de rechtbank niet gevolgd, omdat door de eisende partij met voldoende stukken was onderbouwd dat deze stelling voor onjuist moest worden gehouden. In de onderhavige zaak is door eiser enkel gesteld, doch niet met stukken onderbouwd, dat zijn werkgever niet voldoende personeel kan vinden. Zonder nadere onderbouwing biedt eisers stelling naar dezerzijds oordeel geen aanknopingspunten om aan de juistheid van het algemeen arbeidsmarktadvies van het CWI van 21 juli 2006 te twijfelen.

Ten aanzien van het beroep van eiser op de inherente afwijkingsbevoegdheid van verweerder, zoals neergelegd in artikel 4:84 van de Awb verwijst de rechtbank naar hetgeen zij reeds op dit punt heeft overwogen bij de beoordeling van het beroep, geregistreerd onder procedurenummer AWB 07/3417. De door eiser aangevoerde omstandigheden hebben verweerder geen aanleiding hoeven geven om tot toepassing van artikel 4:84 van de Awb over te gaan.

Voor zover eiser in deze beroepsprocedure eveneens heeft gewezen op de omstandigheid dat terugkeer naar Marokko strijdig is met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM, verwijst de rechtbank wederom naar hetgeen zij in dit verband heeft overwogen bij de beoordeling van het beroep met procedurenummer AWB 07/3417.

Procedurenummers: AWB 07/3411 en AWB 07/3417

7

Op grond van het voorgaande zal de rechtbank het beroep, geregistreerd onder procedurenummer AWB 07/3411, ongegrond verklaren.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. F.H. Machiels in tegenwoordigheid van mr. E.C.A. de Kort als griffier en in het openbaar uitgesproken op 13 JUL 2007

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Afschrift verzonden op:

- 1 AUG. 2007 -

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

BOUMANJAL & VINGERLING

ADVOCATEN

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
Van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Tevens per fax: 070-3651380

Utrecht, 23 augustus 2007

Inzake: / Staat
Dossier: 2007.0271 AB

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
23 AUG 2007 ✓	
ZAAKNR.	02 6045
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

4107-A

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Geeft eerbiedig te kennen:

thans wonende te ter zake dezer domicilie
kiezende te Utrecht, Croeselaan 244 (3521 CL), ten kantore van de advocaat en procureur Mr. A.C.
Vingerling, die door hem ten deze tot gemachtigde is gesteld en als zodanig dit hoger beroëpschrift
ondertekent;

dat hij tijdig in hoger beroep komt van de uitspraak van de Rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende
te Roermond d.d. 1 augustus 2007. Een kopie van de uitspraak gaat hierbij.

dat de zaak betreft: afwijzing verblijfsvergunning regulier;

dat ondergetekende verklaart tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd
door appellant, geboren op vreemdeling van Marokkaanse nationaliteit;

Croeselaan 244 3521 CL Utrecht Postbus 1286 3500 BG Utrecht

T. 030-294 38 86 F. 030-299 26 96 E. info@benvadvocaten.nl

onze aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag waarvoor onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering in het voorkomende geval dekking biedt

BOUMANJAL & VINGERLING

ADVOCATEN

dat appellant zich met de bestreden uitspraak niet kan verenigen en daartoe de navolgende grief formuleert:

GRIEF

Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 5 van het a quo het volgende:

"Op grond van het voorgaande heeft verweerder zich naar dezerzijds oordeel terecht op het standpunt gesteld dat het aanvraagformulier, dat voor verweerder bij de toetsing aan de voorwaarden van een aangevraagde vergunning als uitgangspunt dient, geen aanknopingspunten biedt op grond waarvan verweerder tot de conclusie had dienen te komen dat eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' had ingediend. Verweerder heeft de aanvraag van eiser dan ook op goede gronden niet aangemerkt als een aanvraag tot verkrijging van een verblijfsvergunning op grond van de beperking 'voortgezet verblijf', maar als een aanvraag om het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid in loondienst'".

ter toelichting:

In beginsel is het juist dat hetgeen vermeld in het aanvraagformulier als uitgangspunt dient, doch dit wordt anders op het moment dat in bezwaar zijdens appellant is aangevoerd dat er sprake is van een fout in de aanvraag en de aanvraag dient te worden beschouwd als zijnde een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf'. De rechtbank heeft dan ook miskend, dat gezien de ex nunc werking in bezwaar verweerder gehouden was in bezwaarfase de aanvraag voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' als uitgangspunt te nemen.

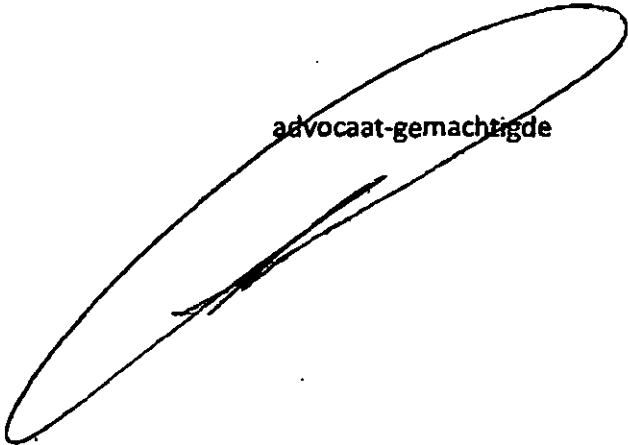
BOUMANJAL & VINGERLING

ADVOCATEN

De bezwaarprocedure leent zich mede, doch met name voor het herstellen van fouten in de aanvraag. De rechtbank heeft nagelaten het vorenstaande bij diens beoordeling te betrekken.

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State moge behagen het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen en voor zover mogelijk zelf in de zaak te voorzien door het oorspronkelijk beroep alsnog gegrond te verklaren zulks met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellant in verband met de behandeling van de onderhavige procedure in beide instanties redelijkerwijs heeft moeten maken onder toekenning van een passende schadevergoeding voor ten onrechte ondergane vrijheidsbeneming aan appellant.

advocaat-gemachtigde